

Rafael Allepuz. Nou director de Càritas

“El repartiment de la riquesa s’està fent molt malament”

Vistiplau de l’SPD a negociar la gran coalició amb Merkel

El sí a les converses va ser per la mínima

825316-11719676

L’ATENEU ÉS CASA TEVA! Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d’Ateneus de Catalunya www.ateneus.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 22 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14525 - AVUI / Any XL. Núm. 13395 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P8-9

La fiscalia demana detenir Puigdemont si va a Dinamarca

AVÍS • L’organisme alerta que sol·licitarà una nova euroordre al Suprem si fa la conferència prevista a Copenhagen

ENDAVANT • JxCat diu que el viatge no es replanteja i Torrent anunciarà avui que és l’únic amb prou suports per ser president

Nacional

P12

Càrrecs d’Agricultura, en l’homenatge ■ ACN

Homenatge als rurals assassinats a Aspa

Els agents tornen a criticar que la implantació de més seguretat és lenta

Nacional

P6-7

Pensions, entre el debat seriós i la recerca del vot

Experts i agents socials reclamen una reforma per fer el sistema just i sostenible

Nacional

P12

Seat i Nissan viuen un any clau per al futur

L’ESPORTIU

Messi i Suárez celebren un dels gols d’anit. Entre els dos en van fer quatre ■ JON NAZCA (REUTERS)

Allisada al Betis (0-5)

Un Messi excepcional guia un Barça que és encara més líder

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA

www.citylift.net

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

87 milions

Ha costat, però al final ja sabem el cost de l'operació per impedir la votació de l'1 d'octubre. Segons el ministre Zoido, 87 milions d'euros. Gairebé

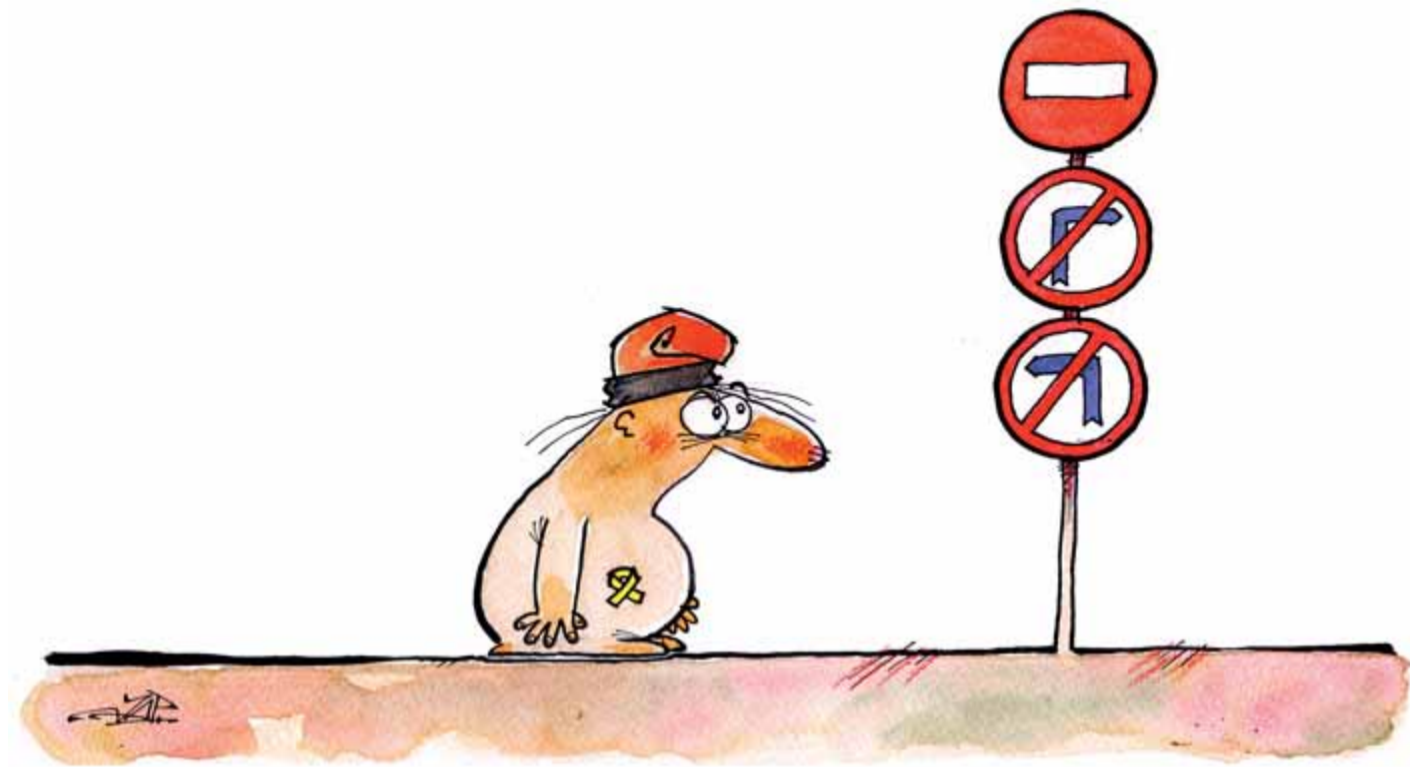
14.500 milions de les antigues pessetes (ho sento, però a vegades encara he de fer aquest càlcul per fer-me conscient de la barbaritat d'algunes xifres). I això sense tenir en compte ni les destrosses causades en les diferents escoles i edificis públics ni les despeses sanitàries provocades per l'atenció als més de mil ferits que, ai las, Zoido nega amb la mateixa vehemència que el també ministre Alfonso Dastis el dia que va fer el més gran dels ridículs a la BBC.

I a tot això, encara hi hauríem d'afegir tots els suborns que, segons l'exministre Margallo, el govern espanyol ha pagat a diferents països del món per evitar el seu posicionament en la crisi entre Catalunya i l'Estat. Com els 63,4 milions d'euros gastats a Letònia aquest 2017 per ajudar-los a protegir les seves fronteres: 321 militars acompanyats de 6 carros de combat, 12 transports cuirassats, 14 blindats, morters,

Saben que aquest dispositiu ha costat 30 vegades més que totes les despeses de les ambaixades catalanes durant el 2017?

míssils, drons i totes les eines necessàries per adaptar-se al fred que fa en aquell petit país bàltic que, recordem-ho, va aconseguir la independència l'any 1991, després d'un referèndum unilateral.

Però vaja, centrem-nos en aquests 87 milions d'euros reconeguts per Zoido. Saben que el referèndum d'Escòcia va costar la meitat? O dit d'una altra manera, saben que l'Estat espanyol va gastar el doble del que val un referèndum per impedir-lo? Saben que aquest dispositiu ha costat 30 vegades més que totes les despeses de les ambaixades catalanes durant el 2017? Sí, aquelles ambaixades tan cares que, segons denunciaven els del bloc del 155, impediéssim que poguessin desaparèixer les cues a la sanitat o els barracons a les escoles. Però ara, a propòsit d'aquests 87 milions gastats a atonyinar la gent, algú els ha sentit queixar-se? I mira que amb una xifra com aquesta es podrien obrir unes quantes plantes d'hospital, al mateix temps que es podrien tancar un bon nombre de barracons. Més de 155, segur.

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Avui que en fas vuit

Avui, com cada matí, l'hauré deixat a les nou a l'escola amb penes i treballs. Se'n va al llit sempre massa tard i, l'endemà, per compensar-ho, el deixo dormir fins a última hora, massa just per fer-ho tot amb una mica de decència: vestir-se, esmorzar, rentar-se les dents, donar una altra volta a l'aparell d'ortodòncia i passar-li la mà repetidament pels cabells, quan ja som a l'ascensor, per sotmetre la mateixa cresta rebel. Tots dos sabem, en el moment en què ens acomiadem a la porta de l'aula, que ja no ens tornarem a veure fins a la nit, excepte els dimecres, que vam pactar que, costés el que costés, l'aniria a buscar per dinar junts a casa. Fem el que podem, tant ell com jo. A vegades, si hem arribat una mica més tard del compte, no puc acompanyar-lo fins a classe i m'he de conformar a acomiadar-me'n de lluny, des de la reixa, mentre ell corre pel porxo fins al seu barracó amb l'anorac inflat, la cresta al vent. Corre atropellat, com si les cames li haguessin crescut massa ràpid, però sé que és perquè està amoïnada: no suporta fer tard. Algun cop, si la feina

“El vuit no té prestigi, no és com fer-ne deu, que equival a una meta

m'ha entretingut més del que és habitual, a la nit l'he trobat a casa l'àvia plorant. “Té son”, diu la meua mare, conciliadora. Jo feia veure que m'ho creia fins que ja no vaig poder carregar-lo més a coll per baixar-lo fins al cotxe i endur-me'l a casa. És un nen, però s'ha fet gran. Avui fa vuit anys.

Vuit és un número sense cap prestigi. No és com el primer, o com fer-ne deu, que són una espècie de meta, com si tots plegats haguéssim conquerit un cim. El vuit queda en l'endemig, una etapa volant que ni tan sols dona punts. Massa gran per a segons què, massa petit per a tota la resta. Quan

dorm i un soroll el mig desvetlla, encara obre el palmell de la mà en un acte reflex igual que els nadons, amb un espasme flotant com de flor d'aigua. Però la manera com parla, la manera sobretot com escolta, és la d'un adult en miniatura. Sovint em sorprenent pensant que ha madurat fins i tot a pesar nostre, lluny de nosaltres: amb els avis, amb les mestres, però no amb els pares. El pediatre em va aconsellar que el poc temps que pogués dedicar-li fos almenys de “qualitat”. Ho vaig intentar, fins que em vaig cansar de fer el paper d'una animadora o d'una fada en lloc d'assumir que totes les mares som imperfectes. Ben mirat, als informes escolars tot sembla en ordre, excepte que no seu bé al menjador. Tot-hom vol que els nens adoptin posicions reglamentàries, però jo només reconec el meu fill quan a taula fa d'ocellot camallarg. Segurament, quan avui li doni el regal d'aniversari ja seran les deu de la nit. Ell em passarà un braç pel clatell perquè m'acosti i em farà un petó a la galta que tindrà la benevolència del perdó, i jo tornaré a ser una nena de cop.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/utlvzk>

A la tres

Pepa Masó / pmaso@elpuntavui.cat @ppamaso

Ara, investidura

Encetem com cada dilluns des de fa molts mesos una setmana decisiva i alhora plena d'incerteses. Un mes després de les eleccions del 21-D, el president de Parlament té previst encarregar la investidura a Carles Puigdemont, un fet que té la maquinària de l'Estat en alerta permanent. El govern espanyol, amb Rajoy al capdavant, ja s'ha encarregat de repetir que si Puigdemont és president, es mantindrà el 155, i no s'ha estat d'amenaçar Roger Torrent que pot acabar davant dels tribunals, com Carme Forcadell, si no interpreta el reglament del Parlament com a ells els convé. I per acabar-ho d'adobar la fiscalia, en un comunicat inusual, avisa Puigdemont que immunitat no és impunitat; dit d'una altra manera: que si trepitja Catalunya serà detingut. Només falta ara que entri en escena el Tribunal Constitucional.

En vista d'aquest escenari caldria

“Caldria recordar a l'Estat espanyol que Puigdemont té tota la legitimitat per ser president de la Generalitat

recordar a aquests que no es cansen d'enviar avisos i també amenaces que Carles Puigdemont, destituït via 155, té tota la legitimitat per ser president de la Generalitat. Aquesta legitimitat li ve donada com a guanyador en les eleccions del 21-D dins la majoria in-

dependentista. Això no s'ha d'oblidar, ni aquí ni a Madrid. Puigdemont ha deixat ben clar que vol ser president, que està disposat a fer-ho, i ERC s'ha compromès a intentar que la investidura tiri endavant. La pilota, la té ara la mesa del Parlament, que ha de decidir sobre el desenvolupament d'una sessió d'investidura sense la presència del candidat i sobre el vot delegat dels diputats exiliats.

Viurem una setmana intensa en què s'hauran d'anar desvelant les incerteses que planen sobre la investidura. Del que no hi ha cap dubte és que Puigdemont vol ser investit pel Parlament i que sigui el Tribunal Constitucional qui anul·li la investidura o que sigui el rei que es negui a sancionar el nomenament, deixant així en evidència davant la comunitat internacional un Estat espanyol que, una vegada més, no respecta el resultat de les urnes.

De reüll

Anna Puig

La típica amenaça

Roger Torrent inicia la seva etapa com a president del Parlament rebent la típica amenaça de l'Estat espanyol. Íñigo Méndez de Vigo, portaveu de l'executiu de Mariano Rajoy, ja ha etzibat que si permet una investidura a distància de Carles Puigdemont haurà de respondre davant els tribunals. I, per si no li ha quedat clar a Torrent, li recorda el que li ha passat a Carme Forcadell, la seva predecessora. Però no havíem quedat que a Espanya hi ha separació de poders? Deu ser que Méndez de Vigo és com un oracle que endevina les

Roger Torrent sap què s'hi juga en assumir el càrrec. I l'ha acceptat

decisions judicials futures. Sí, deu ser això. Perquè, anem a pams. D'entrada, la investidura encara s'ha de fer. Després, si es fa, s'ha de demostrar que és il·legal. Perquè, val, el reglament no especifica aquesta possibilitat però tampoc la prohibeix. Per tant, qualificar-ho

d'il·legalitat amb aquesta vehemència és força agosarat. I, finalment, caldria veure si la justícia prendria mesures en aquest sentit. Aquest hauria de ser el guió en un país normal, democràtic i modern. Però aquest no seria el cas de l'Estat espanyol. El que fa és manipular les lleis a la seva conveniència, dirigir i utilitzar la justícia per als seus fins polítics, coaccionar i amenaçar amb total impunitat i, després de tot això, saben què passa? Que a Catalunya seguim fent camí, de mica en mica, amb gent valenta com Roger Torrent, que sap el que s'hi juga en assumir el càrrec. I l'ha acceptat.

Les cares de la notícia

MINISTRA DE TREBALL

Fátima Báñez

Prou de globus sonda

En el tema de les pensions el que cal demanar als polítics és que facin la feina seriosament i que deixin de llançar globus sonda amb propostes més o menys pensades. La darrera, la cotització de tota la vida laboral per calcular la pensió. Una reforma que permeti reomplir la guardiola és el que cal.

CANTANT

Claudio Gabriel Sanna

Cançó catalana a l'Alguer

Un dels fundadors de Càlic, un grup que entre els anys 1981 i 2003 va representar un ressorgir de la cançó catalana a l'Alguer, ha estat un dels directores de l'espectacle que, dins el Barnasants, es va celebrar dissabte en el marc d'una campanya per l'ensenyament del català a l'Alguer.

COMISSARI EUROPEU DE MIGRACIÓ

Dimitris Avramopoulos

La situació empitjora

En només una setmana, s'han rescatat 1.600 persones que intentaven arribar a Europa creuant el mar Mediterrani. Ni el fred ni la mala mar d'aquestes èpoques frena l'èxode. I la Unió Europea continua sense donar una resposta a l'altura de la crisi. Molt trist.

EDITORIAL

Un projecte definitiu per a les pensions

Com acostuma a passar quan s'oloren eleccions, el govern de torn, aquest cop del PP, llança una proposta sobre les pensions, un tema molt sensible i que els partits consideren que mou molts vots. En aquesta ocasió va ser la ministra de Treball, Fátima Báñez, qui va proposar que els treballadors que ja hagin cotitzat més de 38 anys puguin calcular la seva pensió computant tota la seva vida laboral i no, com ara, tenint en compte només els darrers 21 anys. La ministra no va detallar gaire res més i el gest es va interpretar més com un nou globus sonda sobre un sistema que està en fallida tècnica, ja que la guardiola de les pensions s'ha anat buidant en els darrers anys fins a estar, ara, exhaurida.

El sistema de pensions ha de deixar de ser una arma llancívola entre els partits o una arma per generar por entre la població com amb el seguit de mentides que es van dir arran del referèndum de l'1-0, quan és obvi que la millor reforma del sistema de pensions per a Catalunya seria la independència. El que cal és una reforma a fons, uns canvis que facin el sistema sostenible, però no només això, que el facin sostenible amb unes pensions dignes i més tenint en compte que en els darrers deu anys la despesa en pensions s'ha incrementat en 54.000 milions i que el 2017 la Seguretat Social va tancar amb uns números vermells de 18.000 milions.

Aquestes dades, doncs, mostren que les decisions s'han de prendre de manera urgent i allunyades dels interessos polítics, entesos com a interessos de partits. Cal que els experts facin propostes tècniques i que aquestes es negociïn amb el màxim d'agents socials per arribar al consens necessari.

Tal dia com avui fa...

1 any

Contra Trump

Marxa global de dones contra el president dels EUA. Continua la protesta, mentre la ultradreta europea mira de capitalitzar l'èxit del magnat.

10 anys

Pànic a les borses

El temor d'una recessió als Estats Units ensorra els mercats occidentals. L'Íbex-35 perd en un dia tot el que va guanyar el 2007.

20 anys

Joan Pau II, a Cuba

En la seva visita a l'illa caribenya, el papa Joan Pau II demana a Fidel Castro que obri Cuba al món i es refereix a les dificultats de l'Església cubana.

Full de ruta

Òscar Palau

El discurs de Torrent

El 27 d'octubre passat, el Parlament va declarar la independència de Catalunya tot recollint el mandat d'un 1-0 igual d'històric. En les hores següents, però, el govern en ple va renunciar a fer res per implementar-la, i al cap d'uns dies ho va justificar dient que davant l'extrema agressivitat mostrada per l'Estat havia decidit no abocar ningú a una confrontació que segurament, llavors sí, hauria desembocat en una violència a què en cap cas recorrerà. Una explicació que potser va decebre molts dels que l'1-0 s'havien partit la cara davant dels col·legis, però que tampoc va servir perquè la judicatura, amb l'ajut dels fantasiosos relats de *piolins* i fiscals, s'estalviés de perseguir tot l'executiu pels delictes de rebel·lió i sedició. Avui uns ho paguen amb la presó, altres amb l'exili i uns altres –també exintegrants de la mesa– amb una llibertat del tot condicionada.

El 27-0, en tot cas, legítimament el govern va renunciar a la via unilateral per assolir l'objectiu declarat. I l'únic

No és un canvi de tàctica, el que el govern va avalar en renunciar a la unilateralitat?

partit que la va seguir defensant explícitament el 21-D (entre altres coses, perquè que ho haguessin fet JxCat i ERC no hauria resultat creïble) va ser la CUP, amb el resultat conegut. Ara ja tenim un altre Parlament igual d'independentista, i el nou president, Roger Torrent, l'acusen d'haver estat tebi en un discurs aplaudit pels comuns i no pels cupaires, que va defugir el tòpic i va evitar fer proclames buides i parlar d'unilateralitat per mirar d'obrir una etapa si més no diferent. I doncs, no és això el que el govern va decidir fer el 27-0, i els catalans van avalar el 21-D?

ERC en campanya va defensar canviar de tàctica, sense canviar de fita, per mirar d'eixamplar la majoria, i això és el que Torrent va esbossar. Això sí: ho va fer unilateralment dins de l'independentisme, sense haver quedat en res abans. L'error, si de cas, és no haver consensuat encara un full de ruta amb JxCat i la CUP sobre com fer efectiva la república. I aquí s'accepten més propostes, però no val tornar a jugar amb el *wishful thinking*, perquè l'amenaça de violència d'Estat no ha desaparegut. Ans al contrari: les ganes de revenja creixen a cada declaració de Rajoy i Rivera, i a cada escrit de la fiscalia.

Tribuna

Narcís Oliveres i Terrades. Exconseller de la Generalitat i doctor en dret

La raó d'estat

El pensament modern ha pouat gran part de les seves idees i modes de raonament en conceptes de la filosofia grega i del dret romà. Les idees d'igualtat, de llibertat i democràcia provenen de Grècia; la distinció entre dret privat i dret públic i el concepte d'estat, de Roma.

EN EL MEU ARTICLE a El Punt Avui de 27 d'agost passat em preguntava què és un estat de dret i l'acabava amb una referència al preàmbul de la Carta Fundacional de les Nacions Unides en què es diu que els pobles de les nacions que les integren estan resolts a "reafirmar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i el valor de la persona humana, en la igualtat de drets d'homes i dones i de les nacions grans i petites" i, amb tals finalitats de "practicar la tolerància i conviure en pau com a bons veïns". El 27 d'agost el govern de l'Estat espanyol invocava constantment l'estat de dret i ni tan sols es preguntava què era. Es limitava a afirmar que Espanya és un estat de dret, quan la Constitució Espanyola no només parla d'un estat de dret; parla d'un estat social i democràtic de dret. Concepte purament formal, ha pretès convertir-lo en

sinònim de democràcia i de respecte dels drets i llibertats dels ciutadans. L'expressió, una traducció literal de la paraula *rechtsstaat*, va néixer en la segona meitat del segle XIX al si de la doctrina jurídica alemanya. L'objectiu es limitava a enquadrar i a limitar, gràcies a un conjunt de normes jurídiques, el poder de l'estat. Però també hi havia el disseny de convertir l'estat prussià d'estat policia en estat de dret.

HI HA UNA ALTRA NOCIÓ referida a l'estat de la qual no s'ha parlat, almenys que jo sàpiga. És la raó d'estat, en què en nom de l'interès públic es justifiquen procediments polítics que són il·legals en temps de pau. La raó d'estat s'arroga una potència sense apel·lació, incondicionada, en atribuir-se el dret d'escapar-se del dret, és a dir, es produeix una disfunció entre l'interès públic i els drets dels particulars. L'expressió evoca l'arbitrarietat i la violència. És una parado-

“ El fi no justifica mai els mètodes

xa: en nom del dret es viola el dret. És fer prevaler la teoria de l'excepció a les lleis, a la moral, a les relacions entre llibertat i seguretat. Suprimint en tot o en part la llibertat, la raó d'estat posa en situació d'inseguretat els seus propis ciutadans, que queden a mercè del poder de l'estat. En aquest sentit és paradigmàtica la desestimació del recurs d'apel·lació interposat per Oriol Junqueras relatiu a la mesura cautelar de presó provisional, comunicada i sense fiança, desestimació basada en la probabilitat de reiteració delictiva del recurrent, la qual fa dependre de la possibilitat de noves mobilitzacions en les quals la seva conducta en seria una part important atesa la seva rellevància política, de la qual es desprèn un risc elevat de reiteració de conducta delictiva.

L'APLICACIÓ DE LA RAÓ D'ESTAT equival a una voluntat de domini que utilitza mètodes per conservar el poder i mantenir-s'hi de manera absoluta i indica un complex d'angoixa. La raó d'estat és rebutjable. El fi no justifica mai els mètodes. No es pot sacrificar la llibertat d'un o d'uns individus en benefici de l'estat. És un acte d'opressió.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Quin preu posem a la cultura?

Avui dia és freqüent sentir que els adolescents no ens interessem per la cultura, que tenim altres prioritats i que passar la tarda en un museu no està entre aquestes. És una generalització, que en alguns casos està molt allunyada de la realitat. Hi ha molts factors que condicionen aquesta manera de pensar, i si bé no és el més important, el preu que actualment hem de pagar en la majoria de museus a Barcelona influeix notablement en la decisió d'anar o no a un museu. Malgrat que existeixen alguns descomptes amb motiu de carnet jove/estudiant, aquests són insignificants en la majoria de casos. No m'agradaria obviar el fet que en moltes ocasions, un diumenge al mes, l'entrada és totalment gratuïta per a tothom.

Però creieu que això és suficient? Pel sol fet de ser estudiants, s'haurien de crear iniciatives i ofertes gratuïtes per a l'entrada d'aquests. Potser això no faria que els museus estiguessin plens de gent jove que de sobte adquireix un interès per la cultura, però no obstant això, seria una bona aposta per als joves que sí que aprofitaríem aquesta oportunitat.

GI SELA BOADA
Gavà (Baix Llobregat)

Les pensions no poden esperar

El futur de les pensions apareix boirós. Fa uns dies, l'OCDE advertia que hi haurà 77 jubilats per cada 100 habitants el 2050; es tracta d'una equació impossible. Urgeixen solucions a curt termini perquè sufragar amb crèdits és un pegat. El govern descarta un impost finalista

per sostenir el model. Hi ha respostes més eficaces que encomanar-ho tot a la fiscalitat. El cap de l'oposició ha fet una mena de propostes, com ara que ho paguin els bancs. Immediatament han sortit les respostes: amb aquesta proposta només es cobriria el 13%.

El problema comença a preocupar a molts que hem cotitzat, els darrers anys el màxim, durant gairebé cinquanta anys.

JESÚS DOMINGO
Girona

Parlamentaris mal educats

Després de la votació del nou president del Parlament, ni Arrimades ni Domènech ni Iceta ni Albiol l'han anat a felicitar com és habitual de fer en aquestes circumstàncies en la majoria de països civilitzats. No ha estat després d'haver

mantingut punts de vista oposats o d'haver viscut enfrontaments més o menys agres ni al final d'una legislatura conflictiva. No senyors, aquest fet ha tingut lloc després de la seva elecció, quan el nou president no havia ni començat la seva tasca! Realment alguns dels representants polítics que seuen ara, i ho faran durant els propers quatre anys, al Parlament del nostre país no es mereixen estar-hi. Unes persones que fan de l'enfrontament i de la mala educació la norma no haurien de formar part de cap parlament on se suposa que la tolerància, el diàleg i el respecte són indispensables.

Potser algú els hauria de recordar que abans que polítics són persones i que avui el seu comportament ha estat impropri i vergonyós.

TERESA CALVERAS
Barcelona

La frase del dia

“[Puigdemont] Hauria de deixar de córrer d'un lloc a un altre com un conill espantat”

José Manuel Villegas, SECRETARI GENERAL DE CIUTADANS

Tribuna

Miriam Díez Bosch. Directora Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Casar-se a l'avió

Casar-se fa sempre un cert vertigen, com totes les accions que són per sempre. I contreure matrimoni en un avió ho podria augmentar, no tan sols per les turbulències. Però no és el cas dels dos feliços casats Carlos Ciuffardi i Paula Podest, a qui el Papa ha beneït aquesta setmana en un avió. És el primer cop que un pontífex celebra un casament d'aquesta altura. 11.000 metres, per ser exactes. El portaveu vaticà va confirmar que el sagrament és vàlid, que hi havia testimonis i que no hi ha cap impediment. A l'acta consta que el papa va prendre el consentiment i que està tot en ordre. Els dos feliços esposos havien volgut casar-se el 2000, però un terratrèmol ho va obstaculitzar ja que l'església xilena que havien triat va quedar ensorrada. Ara ho estaven civilment i són pares de dues filles, tots dos treballen a la companyia Latam i tenen 41 i 39 anys, respectivament. En el moment de l'enllaç estaven anant entre Santiago de Xile i Iquique, que en aimara vol dir “terra de somnis”. Els fets van anar així: ells van demanar al papa una benedicció mentre volaven. El papa els va preguntar si estaven casats, i en respondre que per l'Església no, els va demanar: “Voleu que us casi?” I així va ser, sense més cerimònies ni vestits especials i només amb convidats periodistes i personal papal. Un dels consells que el papa Francesc va donar-los és que “l'anell de casat no es pot fer servir molt estret, perquè tortura, però tampoc molt elàstic, perquè cau; així, doncs, aneu amb compte”. Savi consell d'algú que no s'ha casat mai però que com a capellà ha vist i beneït moltes parelles. El papa Francesc hi creu molt, en la família, però paradoxalment ha estat acusat de potenciar una mentalitat procliu al divorci i a la dissolució de la família tradicional amb la seva interpretació dels divorciats tornats a casar. Bàsicament deixa una porta una mica més oberta

que els seus predecessors. Els sectors més conservadors creuen que cal mà dura i no ser tan lax com consideren que és Bergoglio en moral de la família. El cardenal Müller, per exemple, suggereix que el papa és directament “herètic”, i que amb el que ha escrit a l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* confon els fidels i sembla desconcert. Tenen raó. El papa és un sembrador universal de desconcert. No saps mai per on et sortirà. És un papa imprevisible, amb tocs de capellà de poble, planer i humà. Però a diferència de molta gent senzilla i amb un món reduït, aquest Jorge Mario Bergoglio té un univers en

“Per sort Bergoglio està traient el fariseisme de l'Església -qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra-, i està deixant les bases per a una estructura més àgil, menys punitiva i més inclusiva

gran angular.

EN EL SEU VIATGE GENS FÀCIL a Xile ha tingut presents les famílies, sobretot immigrants, que “no es donen per vençudes”. Aquest és un papa resilient, que no amaga el conflicte i que sempre té la consciència social molt afilada.

UN AVANTATGE DE SER PAPA és que tens una visió universal de la pel·lícula. Passa tanta gent davant teu, dones la mà tantes vegades, escoltes tantes persones amb els seus neguits, interessos, preocupacions... que pots tenir un pols bastant precís de la realitat. Naturalment el papa té un entorn que el protegeix, però sempre hi ha esclatxes, i ell és un jesuïta que sap mirar. A Xile ha fet les visites de rigor, però també ha volgut anar a una presó de dones, on ha dit: “Tots hem de demanar perdó, jo el primer, tots. Això ens humanitza.” Sense l'actitud de demanar perdó es perd la consciència d'haver-se equivocat, i és “cada dia que estem cridats a recomençar”. Bergoglio anima a “anar sempre endavant” i fa servir sovint una paraula clau, que és *esperança*. Un papa molt poc legalista i que es mou amb un programa marcat per la misericòrdia. Aquest papa a qui el cardenal Müller ha dit que ha d'estructurar “teològicament” perquè “no és un teòleg”. A casa meua en diríem ser més papista que el papa. L'exprefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Müller, potser no hauria casat mai els dos assistents de vol perquè vivien en pecat. Per sort Bergoglio està traient el fariseisme de l'Església -qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra-, i està deixant les bases per a una estructura més àgil, menys punitiva i més inclusiva. A molts no els agrada la idea d'hospital de campanya del papa, ni les seves consignes populistes com “fer olor d'ovella”. Que tirin, també ells, la primera pedra.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Nova legislatura

En l'estranya i greu circumstància política que estem vivint la setmana passada ens va aportar dos episodis singulars i significatius de l'estat d'excitació d'alguns sectors de la societat catalana.

En primer lloc em vull referir al singular intent de linxar l'exconseller Santi Vila pel fet d'haver acceptat una feina en el sector privat. No sé, amb franquesa, si és la feina més apropiada per les condicions intel·lectuals de Santi Vila; si sé però que de qualsevol feina i de qualsevol cosa quan ens domina la intransigència en diem portes giratòries. La veritat és que és probable que en aquest cas hagi pesat molt més l'amistat que la política.

L'altre tema que ha de ser objecte de la nostra atenció són les reaccions que s'han produït arran del discurs del nou president del Parlament de Catalunya, el diputat per ERC Roger Torrent. Un discurs de to, forma i contingut volgudament institucional; abocat a intentar restituir la dignitat de les institucions catalanes i a demostrar que la presidència del Parlament s'ha d'exercir amb obertura i sentit de l'equanimitat i amb voluntat de respectar el pluralisme sorgit de les eleccions del passat 21 de desembre.

Per a alguns aquest discurs va ser tot, tebi i una concessió a l'autonomisme, un retrocés en definitiva. Per a uns altres, gens disposats a fer cap mena de concessió, va ser un discurs totalment entregat al sobiranisme, i finalment molts observadors hi van saber trobar el punt de ponderació i equilibri que la situació reclamava.

Per a Roger Torrent, però, el repte serà administrar amb el mateix esperit la investidura del candidat a president de la Generalitat. En menys de quinze dies la realitat passarà per la lupa les bones intencions del president del Parlament.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Elpidio José Silva Jurista

“Si Puigdemont no pot ser president, a deu democràcia”

MARGE • “La presa de possessió digital compleix la lletra del reglament”
FI • “Si el TC declarés nul·la la investidura, hi podria haver una pugna llarga”
TS • “Si Llarena fa delegar el vot als presos és per evitar que tot plegat sigui encara més escandalós”

David Portabella
MADRID

Com a jutge d'instrucció a Madrid, Elpidio José Silva (Granada, 1959) va ser una icona de la crisi per haver processat Miguel Blesa (Caja Madrid), un cas que va virar fins a la seva pròpia inhabilitació. Des del bufet d'advocats que porta el seu nom i a cavall de Madrid i Barcelona, Silva analitza la judicialització de la política en el procés i la investidura de Carles Puigdemont.

La política viu supeditada cada cop més al govern dels jutges?

En el procés i en la seva persecució penal, hi ha un protagonisme excessiu de la justícia. El Tribunal Constitucional ho reconeix quan frena la deliberació sobre el recurs contra l'article 155 perquè necessita que el govern català es pugui personar en la causa. Amb la decisió de no seguir treballant fins que no acabi la intervenció de l'autogovern, el TC ens està dient que el poder judicial no està per a això. Si existís una dictadura judicial, l'impuls vindria dels jutges, i aquí sembla que els jutges formen part del guió, perquè hi ha polítics que anticipen mesures judicials. És la instrumentalització del poder judicial més que la dictadura del poder judicial.

Com veu tot el que envolta la insòlita investidura a distància de Carles Puigdemont?

Puigdemont és conscient que si

Mantenir les presons preventives està introduint el sistema judicial en un rang d'il·legalitat

torna a Catalunya serà detingut, encara que no hi hagi motius per detenir-lo: no hi ha rebel·lió ni sedició, i a més la seva destitució és il·legal, perquè l'anomenada coacció general del 155 no la pot aplicar l'Estat vulnerant l'Estatut. Des que és parlamentari, Puigdemont no pot ser detingut, tret d'un cas de delictes flagrants: ho diu l'article 500 del Codi Penal. El reglament del Parlament no conté cap advertiment que la investidura hagi de ser presencial i, encara que no ho digui, en l'esperit parlamentari i constitucional és evident que s'ha previst sempre que el candidat hi fos... Però és que les circumstàncies no són normals! I caldrà fer una interpretació que en tot cas posi en relleu la voluntat popular. Perquè si al final, es faci el que es faci, el resultat és que Puigdemont no pot prendre possessió com a president per unes mesures cautelars adoptades a Espanya i no vàlides a Bèlgica, a deu democràcia; ens haurem carregat la democràcia. La gent ha votat, i si la traducció

del vot al Parlament és que Puigdemont sigui president, això no pot estar subjecte a cap restricció procedimental o formal. La presa de possessió digital potser va en contra de la clau de volta dels usos de la cambra, però compleix la lletra del reglament. I Puigdemont i els consellers a Brussel·les es podrien acollir a l'article 498 del Codi Penal, que castiga amb penes de tres a cinc anys “qui utilitzi força, violència, intimidació o amenaça greu per impedir a un membre del Parlament acudir a reunions”.

Podríem veure per primer cop una investidura impugnada al TC i que fos declarada nul·la?

En el moment de la investidura, el govern espanyol preveu un recurs immediat al TC, però el TC es podria trobar en una situació difícil, perquè una de les parts, Puigdemont, és a Bèlgica i no es pot personar a Espanya per defensar-se perquè no el deixen venir. El TC es podria aturar, com ha fet amb el 155, perquè no és clar que les parts es puguin defensar. Si no s'aturés, però, molt previsiblement es declararia la investidura nul·la pel fet d'oposar-se a la Constitució i al reglament, i s'obriria la via de la protecció internacional. Això es podria convertir en una pugna llarga i tediosa en què al final ho pagaríem tots.

Però l'Estat espanyol s'anota un doble èxit: mai sabrem què hauria dit la justícia belga i sap que serà detingut si trepitja Catalunya.

Que el Suprem retirés l'ordre europea de detenció em va semblar correcte, perquè era una barbaritat. Ningú pot saber quina hauria estat la decisió exacta de la justícia belga, però sabem que no s'hauria acomodat als interessos d'Espanya. Perquè és molt difícil entendre a Europa que un parlamentari pugui estar intimidat i amenaçat per una detenció que li impedeix exercir els seus drets vàlids com a parlamentari i que li coarta el vot; un jutge comunitari té la màxima sensibilitat sobre això. I l'article 498 del Codi Penal precisament ho protegeix. És una situació lamentable, un carreró sense sortida.

L'ha sorprès com ha resolt el jutge Llarena la delegació del vot dels presos Oriol Junqueras, Jordi Sánchez i Joaquim Forn?

La delegació del vot no és possible amb el reglament penitenciari a la mà, però aquí sí que se n'ha volgut fer una interpretació en favor dels principis democràtics. Es permet la delegació del vot per tal que una situació injustificada no sigui encara més escandalosa.

Jordi Sánchez i Jordi Cuixart fa gairebé 100 dies que estan en presó preventiva. Junqueras i Forn, 80. La justícia espanyola abusa de la presó preventiva?

No es donen els supòsits delictius i així no es pot enviar mai gent a la presó. I encara menys si són parlamentaris. La comunitat jurídica no s'havia trencat mai com en aquest cas, i tots interpretem

el Codi Penal. El més lògic seria que la justícia s'aturés, però aquí imposa mesures cautelars, i les més severes possibles. El manteniment de les presons preventives està introduint el sistema judicial en un rang d'il·legalitat. No sé com acabarà, perquè quan un fa una pel·lícula com aquesta i l'engreixa constantment, com es pot fer marxa enrere? Igual que el cas va fer un gir i hi va haver alguna posada en llibertat en passar de l'Audiència al Suprem, podria passar que per un recurs o una reconsideració passés al TSJC i fes un altre gir, que és el que hauria de passar, però ara no sembla que sigui el camí. El que es fa ara sembla que formi part d'un guió de condemna severa. I el que cal és seure com més aviat millor a negociar políticament la situació i apartar la via processal, però Rajoy té un problema amb l'aznarisme i l'espai més dretà.

Per què la Gürtel a València es jutja deu anys després dels fets i l'independentisme pot ser jutjat al novembre?

En un poder com el judicial, és clau que el temps no te'l marquin des de fora: el taxa la llei d'enjudiciament criminal. El cas Palau ve d'una denúncia del 2002 i no s'entra a conèixer els fets fins al 2009. Què es fa en set anys? I la sentència arriba ara, vint anys després dels fets! Una justícia lenta no és justícia. I quan al govern li interessa que un cas polític s'acceleri, llavors tot va de pressa i si cal s'atropellen drets i garanties fonamentals. ■

El fiscal vol que el president sigui detingut a Dinamarca

■ Adverteix que demanarà al jutge del TS una nova ordre europea si Puigdemont fa la conferència d'avui a la Universitat de Copenhaguen ■ JxCat assegura que viatjarà igualment a la capital danesa

O.A.-Etxearte
BARCELONA

Carles Puigdemont està decidit a viatjar a Dinamarca encara que la fiscalia amenacés ahir de demanar una altra ordre europea de detenció. El president de la Generalitat, segons fonts de JxSí, no es replanteja el trasllat a la capital danesa, on farà avui una conferència sobre la situació de Catalunya a la Universitat de Copenhaguen a les dues del migdia. La Fiscalia General de l'Estat va emetre un comunicat per advertir que si la policia confirma el viatge de Puigdemont des de Brussel·les, sol·licitarà al jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena que reactivi l'ordre europea de detenció del president de la Generalitat. Unes hores abans de l'inici de la conferència, el president del Parlament, Roger Torrent, anunciarà el nom de Puigdemont com a únic candidat amb prou suports per sotmetre's a un debat d'investidura, tot i que l'única manera de fer-ho serà a distància, si no torna a Catalunya, una possibilitat que no preveuen en el seu grup parlamentari, atès que serà detingut si trepitja l'Estat.

L'advocat de Puigdemont, Jaume Alonso-Cue-

Carles Puigdemont, en una roda de premsa a Brussel·les l'endemà de les eleccions ■ AFP

La frase

“La fiscalia està pendent de confirmació oficial via policial dels moviments de l'investigat”

Fiscalia General de l'Estat
COMUNICAT

villas, va admetre que hi ha un risc “bastant alt” de detenció durant el viatge si el jutge atén la petició de la fiscalia. En declaracions a RAC1, va indicar que “s’ha estudiat i valorat

tot”. Si el jutge activa l'ordre europea i arriba a temps —un escenari que es podria donar, perquè, segons l'advocat del president, estan convençuts que el magistrat la té “preparadíssima”—, és “molt possible” que sigui rebutjada “totalment o parcialment” per la justícia danesa. El Codi Penal de l'estat nòrdic penalitza la secessió, però Alonso-Cuevillas considera que no es produirien els “requisits exigibles perquè es pugui parlar de rebel·lió” per tal que Puigdemont fos extradit. A més, l'advocat

del president tampoc entendria que Llarena emetés una ordre europea després d’haver retirat l’anterior, feta per la jutgessa de l'Audiencia Nacional Carmen Lamela.

El govern estatal es mostrava alineat amb la posició de la fiscalia. El ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, va advertir del reactivament de l'ordre europea si Puigdemont es desplaça a Dinamarca, perquè el ministeri fiscal “actuarà”. També va advertir que no té immunitat parlamentària, després que el fiscal

Turull: “El problema és qui s'investeix”

El diputat de Junts per Catalunya Jordi Turull va carregar contra els partits constitucionalistes perquè considera que “el problema real per a ells no és com s'investeix el president, sinó qui s'investeix”. Turull va recordar que, en el mandat anterior, li retreien no haver estat el cap de llista de Junts pel Sí. Per Ciutadans, Puigdemont “hauria de deixar de córrer d'un lloc a un altre com un conill espantat”. El seu secretari general, José Manuel Villegas, el va titllar de “pròfug” de la justícia.

general de l'Estat assegurés dissabte en un altre comunicat que això no impediria que entrés a la presó si ho ordenés un jutge. Ho feia a propòsit de l'anunci de JxCat d'estudiar les implicacions jurídiques i polítiques d'aquesta immunitat. El ministre d'Afers Estrangers, Alfonso Dastis, va insistir a defensar que les actuacions del president no contribueixen a la concòrdia política. Dastis admetia, però, que “sempre té una certa audiència entre determinades persones als diversos països europeus”. ■

Un jutge jutjat

El cas Blesa porta Silva a ser rotund: “Si un funcionari públic amb cert poder regulador o judicial actua autònomament a Espanya, s'exposa a ser acomiadat o revocat.” Ho diu un jutge jutjat que assegura que les grans conquestes judicials com ara el fre a les clàusules sòl “venen sempre de tribunals europeus”. ■ JUDIT TORRES

L'any 2017, el nostre compromís per una societat millor i amb més oportunitats per a tothom ha beneficiat més d'11 milions de persones.

 Obra Social "la Caixa"

Canviem presents,
construïm futurs.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PSC diu adeu a Nicaragua

SÍMBOL • Els socialistes deixen la seu que els ha acollit gairebé els quaranta anys de la seva història **LLUCH** • La reunió a la seu per l'assassinat d'Ernest Lluch és el record compartit de dolor **ALEGRIES** • De victòries, cadascú tria la seva

Xavier Miró
BARCELONA

El PSC abandona Nicaragua, el nom d'un carrer del barri barceloní de les Corts que s'ha convertit en sinònim del partit, de tota la seva història de triomfs, derrotes, alegria i també dolor. No només els periodistes van acabar utilitzant el nom de Nicaragua per referir-se al PSC sinó que els mateixos socialistes "anaven a Nicaragua" o "venien de Nicaragua" quan volien dir que es dirigien o tornaven de la seu. Els números 75-77 d'aquest carrer es van convertir en la seu el 1980, només dos anys després que els diversos moviments socialistes provinents de la lluita antifranquista s'unifiquessin en una marca única.

El 15 i 16 de juliol de 1978 el PSC-Congrés, la Federació Catalana del PSOE i el PSC-Reagrupament confluen en la marca que avui coneixem, ja des del principi amb un protocol d'unitat amb el PSOE que li garantia la personalitat jurídica pròpia i l'autonomia d'acció a Catalunya i li permetia participar als òrgans federals del PSOE. Joan Reventós, que acabaria presidint el Parlament, en va ser el primer secretari. Els socialistes van afrontar les primeres eleccions democràtiques, les generals del 1977, des d'una seu provisional al carrer Còrsega en un edifici que va ser

posteriorment enderrocat per aixecar-hi la seu de la Diputació de Barcelona. Encara eren tres partits amb la seva pròpia seu: Reagrupament era al carrer Canuda, la federació del PSOE era a l'avinguda Cambó i el PSC-Congrés era a la cruïlla de rambla de Catalunya amb Mallorca. Amb la unificació del 1978, es concentren al local de Cambó, en millors condicions i més barat que el lloguer que pagava el PSC-Congrés a la Rambla.

Fàbrica de làmpades a les Corts
Però el 1980, Carlos Zigarrán, treballador de la Seat i aleshores secretari d'organització del PSC, va trobar a bon preu en una subhasta una fàbrica de làmpades de les Corts que havia fet fallida per la dura crisi industrial del moment –Zigarrán moriria pocs anys després en un accident de cotxe–. Josep Maria Sala, qui va ser secretari d'organització del PSC i un dels empresonats pel cas Filesa de finançament del PSOE, recorda que aquella part de les Corts era aleshores una zona industrial de tallers i que el partit va haver d'anar habilitant a poc a poc aquell gran espai on hi havia hagut línies de maquinària de producció i magatzems. A les primeres eleccions catalanes del 1980, que guanyaria Pujol per sorpresa, la seu de Nicaragua encara no era habitable i Sala recorda la nit que es van reunir per elaborar

les llistes electorals a la planta tercera, on hi havia hagut la maquinària de les línies de producció. Sense calefacció, aquella nit freda d'hivern es van escalfar encenent focs de llenya dins de bidons metàl·lics. Van anar reformant l'edifici planta a planta i fins que no van arribar a la quarta, al cap d'uns anys, les executives del partit se celebraven al soterrani o en algun hotel. La primera planta ja va ser habitable a les eleccions del 1982 en què Felipe González arribaria a La Moncloa. Sala i Miquel Iceta trien aquesta victòria com a gran record polític per al socialisme català i espanyol.

Entre els mals records, el dolor passa a davant de les derrotes i fracassos polítics. Tothom està d'acord que l'assassinat d'Ernest Lluch és el pitjor moment. L'endemà les planes majors del PSC i el PSOE es reunien a Nicaragua amb presència de líders dels altres partits. El periodista Jordi Mercader, que havia estat als equips de campanya de Raimon Obiols, Narcís Serra i Pasqual Maragall, recorda que es "va improvisar un acte i va ser molt dur". Miquel Iceta i l'exsecretària d'organització Assumpta Escarp també citen aquell dia luctuós com el més dolorós. A Escarp, però, Nicaragua també li recorda l'exministra Carme Chacón, morta l'any passat: "És inevitable recordar l'acomiadament de gent que ens ha deixat. El seu, per inesperat,

Arbres plantats

Sala explica que durant anys han anat plantant a la gran terrassa arbres fruiters de les fires de la Candelera de Molins de Rei i de la Puríssima de Sant Boi. Fins i tot dos cirerers de Sant Climent de Llobregat que es deia que no aguantarien i "han aguantat".

per l'edat. Desapareix un referent que ens enllaçava amb l'Estat." Sala, que per al PSC actual és el referent de memòria històrica de Nicaragua, també recorda un altre accident trist: un dels antics militants del POUM republicà que el PSC va homenatjar a Nicaragua va morir d'un infart durant aquell acte.

Escarp recorda entre les alegries la victòria llampec de Zapatero el 2004 en resposta a la campanya de desinformació que havia fet el govern del PP dels atemptats integristes de Madrid: "El carrer bullia de gent." Iceta i Escarp també desta-

Dates històriques

1978
16-7

Fundació del PSC a partir del PSC-Congrés, el PSC-Reagrupament i la Federació Catalana del PSOE. Joan Reventós és el primer secretari.

1979
1-3

PSC-PSOE guanya les eleccions generals a Catalunya.

1980
20-3

Reventós perd els comicis davant de Pujol.

1982
28-10

Majoria absoluta del PSOE.

1982
2-12

Maragall, alcalde; Serra i Lluch, ministres.

1983
10-7

Obiols, primer secretari del PSC.

1984
29-4

Pujol guanya la primera majoria absoluta.

1990
10-9

Bomba del GRAPO a Nicaragua.

1991
13-3

Serra, vicepresident espanyol; i Borrell i Solé Tura, ministres d'Obres Públiques i Cultura.

1996
3-3

EIPP de José María Aznar guanya a Espanya. El 2000 revalidarà la victòria, aquest cop per majoria absoluta.

1997
19-11

Sala ingressa un mes a la presó pel cas Filesa.

1999
17-10

Maragall perd contra Pujol.

2000
21-11

Lluch és assassinat per ETA.

2003
16-11

Maragall, president amb ERC i ICV-EUiA.

La seu de Nicaragua, el míting del 1976 que apuntava al congrés constituent, el relleu de Maragall per Montilla i un militant celebrant la victòria de Zapatero del 2004 ■ ORIOL DURAN / GABRIEL MASSANA

quen la nit electoral del 2003 que va fer president Pasqual Maragall. Però Escarp no la tria entre les majors alegries perquè recorda que no era un triomf contundent i "perquè era al 1999 que ens pensàvem guanyar". Escarp recorda com a mals moments polítics els consells nacionals en què ja es veia a venir la marxa del partit de referents històrics com Maragall, Antoni Castells o Montserrat Tura. I la perplexitat del final d'etapa del primer secretari Pere Navarro. Mentre el primer secretari s'acomia, Núria Parlon, que tothom esperava que el re-

llevés, comunicava allà mateix que no acceptava fer-ho: "Tots miràvem els mòbils. Va ser un buit de poder, un embolic."

La quarta planta sempre ha estat un mite a Nicaragua. Era la seu de la primera secretaria i la secretaria d'organització. "Era el *sancta sanctorum*. Quan algú et deia que pugessis a la quarta era com si et diguessin ves a veure el que mana." Mercader va arribar a Nicaragua a la darrera campanya d'Obiols. "Desembarcàvem en sentit físic i polític els que no érem del partit. Tant l'equip de campanya com el candi-

dat s'havien d'entendre amb les persones que portaven una màquina que funcionava perfectament sense tu." Pel periodista, Nicaragua va acabar sent una seu molt operativa quan va estar completa. Era tan gran que el PSC no necessitava concentrar les nits electorals en un hotel: "En una planta hi havia 300 persones, la meitat periodistes, i tu et podies aïllar perfectament a la de sota." Tothom destaca també el lligam que suposava inicialment que un partit socialista s'instal·lés en una antiga fàbrica industrial. "Lligava molt en un sentit simbòlic,

Setmana de trasllat
Aquesta setmana s'ha anat fent el trasllat després que la nova seu del carrer Pallars estigui habilitada. Els darrers detalls, proves i ajustaments encara no estan acabats però avui el primer secretari del PSC ja s'hi trasllada.

amb totes aquelles estructures de ferro." Iceta reconeix que la marxa suposa nostàlgia per una part però també una oportunitat "d'obrir una nova etapa. El canvi d'escenari et situa en un món nou". La nova seu del carrer Pallars, al districte 22@ del Poblenou barceloní, estava ocupada abans per una fàbrica de components electrònics. El PSC deixa la seu de Nicaragua per motius econòmics i aprofita la venda del gran edifici de les Corts. "Però és una oportunitat d'actualització en tots els aspectes", conclou el primer secretari. ■

2004
14-3

Zapatero guanya les eleccions a Espanya després dels atemptats de l'11-M a Madrid.

2006
18-6

L'Estatut s'aprova en referèndum amb un 48,8% de participació a les urnes.

2006
1-11

Montilla presideix nou govern.

2008
9-3

Zapatero guanya amb 1,6 milions a Catalunya.

2010
9-7

Sentència del TC que retalla l'Estatut.

2010
28-11

Mas guanya i Montilla plega.

2011
20-11

EIPSOE perd per primer cop a Catalunya.

2011
18-12

Navarro, primer secretari.

2012
25-11

EIPSC passa a ser tercera força política a Catalunya a darrera de CiU i ERC.

2013
6-7

Declaració de Granada aprovada pel PSOE per reformar la Constitució Espanyola en sentit federal.

2014
13-7

Iceta relleva Navarro de primer secretari.

2015
27-9

EIPSC té el pitjor resultat electoral.

2016
26-6

Pitjor resultat del PSOE a Catalunya.

2016
15-10

Iceta guanya les primàries a Núria Parlon.